

Jak ježek válel sudy

Rána ve městě většinou nebývají povzbuzující. Ranní krchlání startujících motorů, volání lidí z ulice probouzející ospalce, pravidelné průjezdy zásobovacích vozů a osamělý, světem rozbolený opilec dokreslí kolorit probouzejícího se města do schématické podoby, se kterou je možno se potkat asi v celém civilizovaném světě. O to bohatší je ráno, kdy se člověk potká se tvory, kteří nemají motory, nejsou naloženi v lihu a pohybují se více méně nepravidelně.

Jedno takové ráno se mně přihodilo. Na krátké tělo protahující procházce a zastávce jsem byl překvapen nenadálým pískáním, chrastěním a snad i funěním v povyroslé trávě. Zprvu jsem myslel, že se jedná o nějaké vylétlé ptáče, sojka, straka snad i poštolka. Ale nebylo tomu tak. Po několika minutách jsem poznal příčinu. Byli to dva ježci západní, kteří se hlasitě domlouvaly za svítání. Jejich řeči jsem nerozuměl. Ale dalo se vytušit, že jeden přemlouvá toho druhého, aby někam za vycházejícího slunce někam šli a skryli se městskému životu. Do jejich zorného pole jsem padl i já, třebaže jsem byl okolo 5 metrů vzdálen, jeden z nich se začal prodírat trávou a chvíli mě pozoroval. Asi mě vyhodnotil jako tvora nezajímavého, bez bodlin a ježčích nápadů, z kterého nic nekápně. Tak se vrátil ke svému druhovi a přemlouvání pokračovalo. Jenže bylo asi bezúspěšné a možná i trochu vlezlé. Na to ten druhý reagoval nenadálým drcnutím do přemlouvajícího kolegy. Toho to asi vyvedlo z míry natolik, že najednou se ocitl na zádech. A protože to bylo pěkně ze svahu, párkrát se překulil. Myslím, že mohu v klidu zapomenout na kulící se ježky v úhledném kulatém klubíčku. Ten můj pozorovaný se válel tak, jak se válí sudy. Světlé břicho, všechny nožky nahoře a natažený jako tlustá nudlička. Že by byl po tom válení nějak otřesený se mně nezdálo. Oba ježci v domlouvání pokračovali a trvalo jim to skoro hodinu, možná déle. Tak dlouho, že jsem si stihl dojít domů pro fotoaparát a udělat si pár snímků. Jak jsem u nich byl dlouho, tak i snesli, abych si na ně sáhl. *(Byla to moje vybraná daň za jejich druhy, které jsem ve městě mnohdy přenesl přes cestu.)* Sice byli ostražití, ale neudělali bodlinatou kuličku a tak jsem je mohl podrbat na bříšku. Bylo teplé a chlupy příjemně jemné a pro zasvěcence i častokrát zblešené.

Setkání ježků

A pak jsme si šli každý svou cestou. Oni později někam ke starým hradbám v Rennerových sadech, já do práce. Kde to přesně bylo, raději nenapíši. Už jsem o tomto místě kdysi psal a chránil, a nedopadlo s ním to dobře. Bude-li třeba, pochlapím se.

31. července 2018 ve Strakonících.

